

Старецът бѣше говорливъ и сладкодуменъ. А и това, което ни разказваше той, бѣше много интересно. За колко много нѣща бихъ го разпитвалъ азъ! Но жерната пита, която се издаваше изъ чантата му, чъгърташе ми стомаха. И се сбогувахме бърже-бърже: — не сме просяци, че да го молимъ за хлѣбъ! При това нали човѣкътъ ни каза, че долу ще минемъ презъ селото? Тамъ ще си купимъ.

Месемврия — Бръга.

Да ви кажа, гладътъ не е като друго нѣщо: той се понася. Само отъ начало, когато изгладнѣете, та почне да ви играе стомаха, като човкитъ на лакоми птички въ гнѣздо, тогава е само малко мъчно. Но свие ли се после стомаха ви, като топка, — знайте си: вече нищо не ви е! Е, понаболява, наистина, корема, — и колѣнетъ ви си посвиватъ, — но какво отъ това? Важното е, че вече не се чувствувате лакомъ: не ви се наливатъ устата, когато помислите за ядене...

Бързаме ние надолу, а Батаджишкото блато все по се разстила на лѣво и Месемврия се губи